

виль съ мене, а не съ човѣка и кучето и не зная, какво ще кажатъ, кога се върнатъ въ къщи.

— Това не ми влиза въ работа! — казалъ котаракътъ: — азъ мога да седя въ пещерата, да се грѣя на огъня и да пия три пѣти на день топло, бѣло млѣко; и все едно ми е, какво ще кажатъ за това човѣкътъ и кучето.

Вечерта, когато човѣкътъ и кучето се върнали въ къщи, жената имъ разказала за котарака и за условието, направено съ него; а котаракътъ стоялъ край огъня и се усмихвалъ. Човѣкътъ казалъ:

— Всичко това е много хубаво, обаче той не се е условилъ съ мене и съ всички други човѣци, които ще живѣятъ слѣдъ мене.

И човѣкътъ свалилъ своитѣ кожени обуца, взелъ своя камененъ чукъ, донесълъ едно дърво и брадвата и, като турилъ тѣзи петъ прѣдмета на единъ редъ, казалъ:

— Сега ще направимъ съ тебе условие. Ако не ловишь мишки, кога влѣзешъ въ пещерата, ще хвърлямъ по тебе единъ отъ тѣзи прѣдмети винаги, щомъ те видя, и тѣй ще правятъ всички хора слѣдъ мене.

— А! — казала жената, която слушала: — котаракътъ е много уменъ, ала човѣкътъ е по-уменъ отъ него.

Котаракътъ прѣброилъ тѣзи петъ прѣдмети (тѣ му се видѣли доста опасни) и казалъ:

— Азъ ще ловя мишки, когато влѣза въ пещерата, всѣкога, всѣкога и всѣкога; но всё пакъ азъ съмъ котаракъ, който скита самъ, дѣто му скимне.

— Само пази се отъ мене, — казалъ човѣкътъ. — Ако не бѣше казалъ послѣднитѣ думи, щѣхъ да скрия тѣзи нѣща завинаги, завинаги и завинаги; но сега ще хвърлямъ по тебе обуцата и каменния топоръ (всичко три прѣдмета) всѣки пѣтъ, щомъ те срѣщна. Така ще правятъ и всички хора слѣдъ мене.

Тогава кучето казало:

— Почакай, котараче, ти още не си се условилъ съ мене и съ всички кучета, които ще живѣятъ слѣдъ мене. То се озъбило и казало:

— Ако ти не бждешъ любезенъ съ дѣтето, докогато азъ съмъ въ пещерата, всѣкога, всѣкога и всѣкога, ще те